REVELION 1961

(Urmare din pag. 1)

...Și timpul trece pe nesimțite. Peste tot veselie și tinerețe. Dar zorile străbat încetul cu încetul prin ferestrele inundate de lumină. Prima zi a lui 1961!

La uzinele „Republica"

Încă de la data de 6 noiembrie colectivul uzinelor a raportat partidului că planul pe 1960 a fost îndeplinit. De aceea muncitorii, inginerii, tehnicienii și funcționarii care sărbătoreau laolaltă revelionul în frumoasa sală a uzinelor, erau deosebit de bucuroși.

Printre meseni i-am zărit și pe mulți dintre sportivii asociației Gloria. Iată-i, de pildă, pe laminoriștii fruntași în producție Lazăr Leonida și Petrache Picoș, rugbiști, care se străduiesc să-și promoveze echipa în categoria A, pe maistrul Petre Dima, popicar, pe maistrul Teodor Brăișteanu, șahist etc. Toți sînt veseli și hotărîți să obțină succese și mai frumoase în noul an.

O noapte minunată

Luminile s-au stins... Se aprind artificii, se cîntă tradiționalul „Mulți ani trăiască". Tinerețea o găsești în inimile tuturor. La sărbătoarea revelionului s-au întîlnit în această seară studenții Facultății de istorie din Capitală și cadrele didactice.

Se împart cadouri, surprize, răvașe. Sînt prezenți la revelion și studenții sportivi ai facultății: șahistul Aurel Galea, handbalistul Aurel C. Axente, baschetbalista Silvia Popovici și mulți alții. Și ei, sportivii, primesc frumoase cadouri pentru succesele pe care le obțin la învățătură și în activitatea sportivă. Nu lipsesc nici surprizele. Baschetbaliștii primesc un coș de... hîrtie, șahiștilor li se urează... „economie" de timp.

A fost o noapte minunată.

La Brașov

Noaptea de Anul Nou a fost sărbătorită și de oamenii muncii din Brașov așa cum se cuvine. In cînt și veselie, brașovenii și cei care au poposit pe meleagurile regiunii și-au petrecut revelionul. In orașul Brașov oameni ai muncii, tineri și vîrstnici, sportivi și sportive, și-au dat întîlnire în această minunată noapte. In elegantele săli ale clubului constructorilor de tractoare, la fabrica „Dezrobirea", în incinta fabricii „Partizanul Roșu", la clubul uzinelor de autocamioane „Steagul Roșu" și în sălile centrului școlar ale aceleiași uzine, în numeroasele săli ale Institutului Politehnic, au ciocnit paharele urîndu-și tradiționalul „La mulți ani!".

Hotelul Sportivilor din Poiana Brașov a fost neîncăpător. Oameni ai muncii din diferite orașe ale țării au petrecut aci revelionul. Printre ei maestrul sportului, handbalistul Ioan Donca, campionii republicani de schi Gh. Bădescu, Petre Dinu, Marcela Bratu, împreună cu antrenorii Gh. Roșculeț și Șt. Stăiculescu și familiile lor, au ridicat paharul pentru noi și frumoase succese.

In această frumoasă noapte de Anul Nou, campioana republicană de ciclism Maria Csedo a sărbătorit un dublu eveniment: revelionul și căsătoria.

Ciocnind tradiționalul pahar cu vin, oamenii muncii din Brașov privesc plini de încredere noul an, în care sînt create condiții pentru a se înregistra succese din ce în ce mai frumoase.

La mulți ani, tovarăși!

Printre sportivii de la întreprinderea „Boleslaw Bierut"

Era într-una din diminețile acestea însorite, cînd pașii ne purtau spre întreprinderea „Boleslaw Bierut" din Capitală. Voiam să scriem despre harnicii oameni ai fabricii, care în timpul lor liber își petrec numeroase ore pe terenul de sport, în fața tablei de șah sau pe potecile șerpuite ale munților.

Cu gîndul la toate acestea, am parcurs bătrîna cale a Griviței, admirîndu-i noua înfățișare. Priveam impunătoarele blocuri ce se înalță uimitor de iute, aducînd cu ele și în această parte a Bucureștiului o imagine puternică a vieții noi.

La podul Grant privirile ne-au fost atrase de un panou mare. El înfățișează succesele oamenilor muncii din raionul Grivița Roșie, obținute în perioada 1944—1960, sub conducerea încercată a partidului. Pe el, la loc de cinste, figurează întreprinderea „Boleslaw Bierut". Sugestiv, o săgeată roșie cu punctul de plecare, reprezentat de un 100%, străbate distanța celor 16 ani de la eliberare, oprindu-se undeva sus, în dreptul lui 305%!

De trei ori și ceva a crescut producția fabricii în acești ani! Un drum uriaș străbătut cu pași siguri de acest colectiv de muncă în fruntea căruia s-au aflat de fiecare dată comuniștii.

La realizarea acestor succese o contribuție însemnată au adus-o și sportivii. Tot mai mulți sînt tinerii muncitori de la întreprinderea „Boleslaw Bierut" care au făcut din sport un bun prieten. Azi peste 80 la sută din salariații fabricii sînt membri ai U.C.F.S. In cadrul asociației sportive „Laminorul" există trei echipe de popice (dintre care una feminină), echipe de șah și tenis de masă, o secție de turism și, bineînțeles, una de fotbal, angrenate în competițiile raionale sau orășenești. In rîndurile membrilor asociației „Laminorul" sînt mulți sportivi cu care muncitorii de aici se mîndresc pe bună dreptate. Numele comuniștilor Șt. Pavelescu, lăcătuș, din echipa de popice și al controlorului tehnic P. Trandafir, fotbalist, ca și cele al rectificatorului Gh. Covaci, un bun fotbalist, al jucătoarei de popice, Maria Szabo, din secția de tras țevi și bare sau al economistului Grigore Săndulescu, din echipa de tenis de masă, se află la loc de cinste, printre fruntași.

Chipul turnătorului Gh. Constantin, un bun fotbalist, stă azi pe panoul de onoare al întreprinderii, ca răsplată a bunei calități a produselor pe care le dă lună de lună.

I-am văzut pe toți acești sportivi la locul de muncă. Sînt harnici și pricepuți muncitori, oameni de nădejde în întreprindere.

Ei se străduiesc să fie întotdeauna la înălțimea sarcinilor, lucru pe care l-au reușit pînă acum pe deplin. Și după cum ne declara la plecare unul dintre sportivi, ei vor ca și sportul în întreprinderea lor să meargă la fel de bine. Ce au de făcut pentru aceasta? Să continue drumul bun pe care se află.

G. ALEXE

ÎNSEMNĂRI DINTR-O DEPLASARE...

Un semnal scurt și rapidul de București a plecat... Cei cincisprezece rugbiști din echipa C.S.M.S. Iași, aflați în drum spre Timișoara, își ocupă liniștiți locurile în compartimente. O parte din ei se apucă de citit cărți sau gazete. Alții au angajat o discuție vie pe tema clasamentului campionatului de rugbi. Intr-un colț, Jinga Ianuarie dezleagă un careu de cuvinte încrucișate. Jocul „Despre muzică" îi pune diverse probleme pe care le rezolvă totuși destul de rapid. După ce termină, se apucă să dezlege careul următor: „Grigore Alexandrescu". Aici, se poticnește. După cum se vede, Jinga, care a întrerupt cîțiva ani facultatea, stă mai slab cu literatura noastră clasică...

Lîngă fereastră, Borșaru studiază cu multă rîvnă tratatul „Elemente de sociologie". El este absolvent al I.S.E.P. București și se pregătește temeinic pentru examenul de stat.

Ajungem la Bîrlad și toată lumea trece în vagonul restaurant ca să ia micul dejun. Apoi, la Focșani, revenim în compartimentele noastre. Discuțiile despre clasamentul la rugbi s-au terminat. Radu Constantinescu — unul dintre cei mai buni studenți de la Agronomie — a scos și el din sacul de echipament un tratat și se cufundă în studierea solului.

După un timp, inginerul Herghelegiu care citește în „Magazin" un articol despre savantul romîn Emil Racoviță, ne angajează pe toți într-o discuție despre Antarctica. Se vorbește despre marele navigator Cook care a negat existența Antarcticii, apoi, de savanții ruși care în 1921 au descoperit cel de-al șaselea continent, Antarctica.

Mezinii echipei, Popa Corneliu și Gîdei, stau tăcuți. Se gîndesc la cel de al doilea joc al lor, la care participă. Stoian și Săndulescu nu și-au luat nici o carte cu ei. La viitoarea deplasare însă...

Ajungem la București, luăm masa, iar la ora 15 ne urcăm în trenul de Timișoara.

A doua zi, după un somn odihnitor, mergem în grup să vizităm muzeul din Timișoara.

Așezat într-un fost palat al Huniazilor, muzeul ocupă vreo 80 de camere. El cuprinde secții de științe ale naturii, arheologie, etnografie, artă plastică etc. Studenții vizitează fiecare secție în parte. Cînd ne-am reunit pentru a semna în cartea de impresii a muzeului, jucătorul Huțanu — viitor inginer agronom — a făcut o remarcă foarte justă: exponatele agro-zootehnice sînt prea puține față de posibilitățile regiunii. Acest lucru îl confirmă și unul dintre tehnicienii muzeului care menționează că muzeul este în curs să-și completeze exponatele la acest pavilion cu noi elemente agro-zootehnice.

Toți s-au arătat mulțumiți că în cele două ore și jumătate nu au pierdut timpul degeaba. Natural, la muzeu (ca un pedagog conștiincios) ne-a însoțit și antrenorul Fanella.

După-amiază ne-am odihnit, iar seara am angajat o discuție cu jucătorii din dormitor asupra „maladiei lui Basedow". M-a impresionat interesul pe care îl manifestau băieții în ceea ce privește simptomele bolii, diagnosticul și mai ales tratamentul.

A doua zi, pe un teren desfundat, am jucat pierzînd la limită cu Știința Timișoara.

Am plecat seara spre București și am sosit în Capitală a doua zi, la ora 11 dimineața. Am mers în Piața Palatului R.P.R. unde am admirat marile construcții; noua sală a Palatului, blocul turn etc. Peste tot pe unde ne întorceam privirea vedeam noi construcții, care de care mai frumoase. Am vizitat apoi și alte puncte importante ale Bucureștiului.

Intr-un cuvînt, sportivii noștri folosesc fiecare deplasare pentru a cunoaște viața oamenilor muncii din orașele respective, mărețele construcții ale socialismului, cultura bogată a patriei noastre.

Dr. DINU CONDUR
membru în biroul secției de rugbi a C. S. M. S. Iași

In regiunea Maramureș

GIMNASTICA ÎN PRODUCȚIE CUNOAȘTE O TOT MAI MARE RĂSPÎNDIRE

Pe zi ce trece, gimnastica în producție își face tot mai mulți prieteni în întreprinderile și instituțiile regiunii Maramureș. Marele număr de muncitori care practică de mai multă vreme gimnastica în producție a constituit cel mai bun mijloc de propagandă pentru ceilalți muncitori ai întreprinderilor unde gimnastica în producție nu a fost încă introdusă.

In regiunea Maramureș numărul întreprinderilor în care se practică gimnastica în producție se ridică la 16 iar al muncitorilor care o practică cu regularitate la 2.800. Iată cîteva amănunte în această privință:

In orașul Satu Mare peste 1.300 de muncitori din 6 întreprinderi fac zilnic gimnastică în producție. La întreprinderea „Mondiale" exercițiile sînt conduse de profesoarele de educație fizică Silvia Pop și Magda Udvary. Numărul total al celor ce fac gimnastică se cifrează la aproape 1.000. La fabrica „Tudor Vladimirescu" profesoarele de educație fizică Maria Togănel și Eva Oroszi, iar la fabrica „Solidaritatea", profesoarele de educație fizică Ecaterina Pop și Elena Lazarovici conduc cu multă competență exercițiile de gimnastică în producție, fapt care face ca pauza de gimnastică să fie așteptată cu multă nerăbdare. Gimnastica în producție se mai practică cu succes și la următoarele întreprinderi: „1 Septembrie", „Textila Ardeleană", și „Zoia".

Și în orașul Sighet gimnastica în producție se bucură de popularitate. Astfel, în cele trei secții ale întreprinderii „Partizanul" cei peste 230 de muncitori execută cu regularitate gimnastica în producție. In orașul Baia Mare a existat o preocupare permanentă în ceea ce privește introducerea gimnasticii în producție. Tot atît de adevărat este însă că rezultatele nu s-au ridicat la nivelul preocupărilor. Gimnastica în producție se practică numai la Cooperativa „Gutinul" (48 participanți), la „Complexul" (60 participanți) și la cooperativa „Talpa" (80 participanți). Desigur că rezultatele înregistrate în această privință sînt sub posibilități. Analizînd această stare de lucruri, consiliul orășenesc U.C.F.S. Baia Mare a trecut la studierea posibilității introducerii gimnasticii în producție la întreprinderea „Cloșca" și la „Dinamo" Săsar.

Acordînd o și mai mare atenție problemei gimnasticii în producție, activiștii U.C.F.S. împreună cu cadrele de specialitate din regiunea Maramureș, vor obține pe viitor și mai mari succese.

— b —

ULTIMUL MECI

ADAPTARE DUPĂ ROMANUL SCRIITORILOR SOVIETICI: P. Severov și N. Halemski

desene de Strovac

REZUMAT. Kley, 1941. Orașul era sub ocupația vremelnică a fasciștilor. Nicolai Rusievici, portarul echipei de fotbal Dinamo, căzut prizonier, este eliberat din lagăr pe garanția cumnatei colegului său de echipă Alexei Klimko. In casa acestuia el scrie o scrisoare către soția sa, aflată la Odesa.

II.

„Nu ne-am văzut de o jumătate de an, dar mi se pare că a trecut un veac. Cînd m-am despărțit am crezut că ne vom revedea peste două săptămîni, dar a început războiul. Imediat am intrat cu tovarășii mei, în batalionul de distrugere și am început instrucția. N-am să-ți descriu toate evenimentele, voi spune numai că eu și Vanea Kuzenko am nimerit în același batalion. Aici, pe front, prietenia noastră s-a legat mai strîns decît pe terenul de sport. Imi amintesc de prima luptă... Trebuie să-ți spun că nu prea m-am comportat bine. Cînd au început să ne împroaște cu proiectile, frica m-a paralizat complet. Dar alături, Kuzenko și cu Nikolai Dremin, ochitorul de la mitraliera lui, erau liniștiți și încordați. Asta mi-a dat și mie curaj. Am început să trag, însă imediat am fost aruncat în aer. Cînd mi-am revenit am aflat că am fost acoperit de explozia unui obuz. Dremin mă scosese de acolo. Am părăsit apoi Kievul și în încercuirea de la Borșci m-am rătăcit de Kuzenko. Ne bombardau din avion. Suflul unei explozii m-a aruncat în aer și am leșinat. Cînd m-am trezit eram prizonier. Impreună cu mine era și Dremin. In lagărul unde ne-au dus am dat și peste Aliosa Klimko. Peste trei luni deținuții au fost puși în libertate pe răspunderea rudelor. Nemții aveau nevoie de mînă de lucru. Eu unul nu puteam spera să fiu eliberat căci n-aveam pe nimeni. Dar Tanea, cumnata lui Aliosa, dîndu-se drept soția mea, a obținut să fiu eliberat...".

După cîteva zile, Rusievici se îmbolnăvi grav și timp de șase săptămîni se zbătu între viață și moarte, îngrijit fiind de familia lu…

Al…

(V…